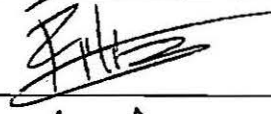
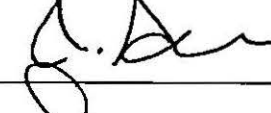
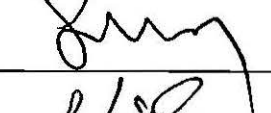
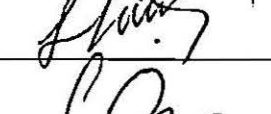
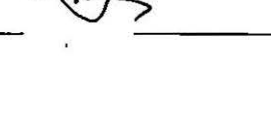
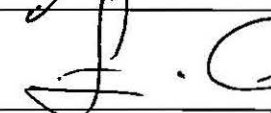
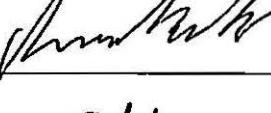
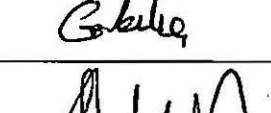
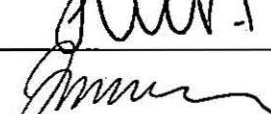
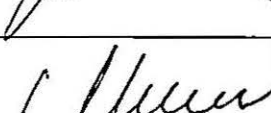
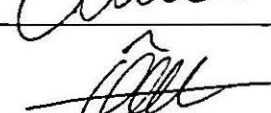
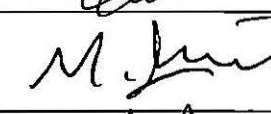
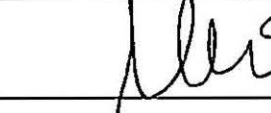

Türkiye’de çocuk işçiliğin yaygınlaşmasının temelinde sermaye birikim rejimi yatmakta; ekonomik kriz, artan işsizlik, yoksulluk ve derinleşen gelir uçurumu, savaş ve çatışmadan kaynaklı zorunlu göç gibi etkenlerle çocuk emeği sömürüsü yaygınlaşmaktadır. Çocuk iş cinayetlerinin en fazla yaşandığı iller Şanlıurfa, İstanbul, Gaziantep, Antalya ve Adana’dır. Bu şehirlerde çocuk nüfusu, tarım işçiliği ve mülteci nüfusu yüksektir. Ucuz emeğe dayalı birikim rejimi uygulamaları denetimsizlik ve cezasızlık politikaları izlenmesi, sendikaların zayıflatılması, çalışma yaşamının kuralsızlaştırılması ve ucuz iş gücü elde etmek uğruna çocuk işçiliğine göz yumulması sorunların derinleşmesine sebep olmaktadır. 2017 yılından beri yürürlükte olan “İstihdama Teşvik Programları” aracılığı ile iş yerlerinde stajyer öğrenciler “mesleki eğitim”, “çıraklık” yasal kılıfı altında bilfiil işçi olarak çalıştırılmakta;

kuralsız, denetimsiz bırakılan stajyerlik eğitimi ucuz iş gücü ve çocuk emeğinin sömürüsünün yaygınlaşmasının aracı haline getirilmektedir. Sermayenin ucuz ve vasıfsız işgücü ihtiyacını karşılamak üzere bugün sayısı 1,5 milyona yaklaşan stajyer-kursiyer-çırak görünümülü çocuğun işçi sağlığı ve güvenliği önlemlerinden ve sosyal güvenlik korumasından yoksun bir şekilde yetişkinlerle aynı koşullarda aynı işi yapmaya mecbur bırakılarak emeği sömürülmektedir. Çocuklarımız yasalardaki boşluklar, denetimsizlik ve cezasızlık politikaları ile ucuz emek havuzu haline getirilmektedirler. Türkiye’de çocuk emeği sistematik olarak istismar edilmekte, sosyal adalet, sosyal hekimlik, sosyal politika, sosyal güvenlik, sosyal barıştan söz etmek mümkün olmamaktadır.

Bu bağlamda;

Türkiyeli, göçmen, sığınmacı, mülteci tüm çocukların çocuk işçiliğini ortadan kaldıracak politikaları belirlemek, çocuk işçiliğini normalleştiren ve süreklilik kazandıran anlayış ve uygulamalarla mücadele etmek, başta yaşam hakları olmak üzere risk altındaki çocukları korumak sağlık, barınma, eğitim haklarına kavuşturmak ve sosyal koruma mekanizmalarını güçlendirmek, çocuk işçiliği ile etkin mücadele yöntemlerini belirlemek amacıyla Anayasa’nın 98. ve İç Tüzüğü’nün 104. ve 105. Maddeleri gereğince Meclis Araştırması için gereğini arz ve talep ederiz.

1	DİRAYET DİLAN TAŞDEMİR	AĞRI	
2	FİLİZ KERESTECİOĞLU	ANKARA	
3	AYŞE ACAR BAŞARAN	BATMAN	
4	SEMRA GÜZEL	DİYARBAKIR	
5	HÜSEYİN KAÇMAZ	ŞIRNAK	
6	ZEYNEL ÖZEN	İSTANBUL	
7	ZÜLEYHA GÜLÜM	İSTANBUL	
9	ÖMER FARUK GERGERLİOĞLU	KOCAELİ	
10	EBRÜ GÜNAY	MARDİN	
11	PERO DUNDAR	MARDİN	
12	TUMA ÇELİK	MARDİN	
13	RIDVAN TURAN	MERSİN	
14	GÜLISTAN KILIÇ KOÇYİĞİT	MUŞ	
15	ŞEVİN ÇOŞKUN	MUŞ	
16	MENSUR IŞIK	MUŞ	
17	MERAL DANIŞ BEŞTAŞ	SİİRT	
18	ÖMER ÖCALAN	ŞANLIURFA	
19	MURAT SARISAÇ	VAN	
20	MUAZZEZ ORHAN	VAN	